

tone betydningen af en særlig boligindsats på ældreområdet. Det afgørende er et egnet hjem, og det behøver som bekendt ikke at være det samme hjem, som man har boet i i adskillige år.

Det Konservative Folkeparti ønsker et varieret udbud af boliger såvel som boligformer. Vi ved jo, at under en tredjedel af de ældre stadig bor i ikkeældreegnede boliger, og det er selvfølgelig alvorligt nok. Der skal være mulighed for, at de ældre kan vælge et egnet hjem, og der skal så gøres en indsats for, at dette hjem også kan blive deres eget hjem.

Det, der først og fremmest er vigtigt, er, at vi ser på de svageste også inden for denne kategori. Der er behov for plejeboliger, og lokalt beslutter man også løbende at fastholde, at der skal være plejeboliger, altså boliger, som man kan kalde boliger på gammeldags vis med en sutskogang, hvor man kan trippe rundt.

Men når vi taler om et egnet hjem, er det ikke blot et spørgsmål om de fysiske rammer, men i høj grad også et spørgsmål om, at den ældre får den hjælp i form af sygepleje og hjemmehjælp, som den ældre har behov for, og i det omfang, der er behov for den. Dette må selvfølgelig ske ud fra en individuel vurdering og en vurdering, hvor den enkelte selv inddrages.

Tildeling af denne hjælp må i høj grad bero på et skøn. Vi kan ikke fra centralt hold i Folketinget detaljeret fastsætte, hvor mange timer fru Hansen – der bor i et gammelt hus med trapper og dårlige badefaciliteter – skal have til personlig pleje som f.eks. hårvask og bad. Og hvordan skal det centralt kunne fastsættes, om en hjemmehjælper skal kigge ind morgen, middag og aften, for at den ældre føler trykthed, for på den måde at forebygge indlæggelse med depression? Jeg vil med dette eksempel fra virkeligheden understrege behovet for et skøn ved tildelingen, og jeg vil gerne advare mod, at det alene er fru Kirsten Jacobsens billede af virkeligheden, der skal gælde.

Det betyder samtidig, at jeg finder det umådeligt vanskeligt at indføre en klageinstans for den helt konkrete tildeling af hjælp. Men det, der er vigtigt, er selvfølgelig, at der er en sammenhæng mellem de forventninger, de ældre har, og så den hjælp, der ydes dem. Og her taler vi ikke alene om antallet af timer, men sandelig også om kvaliteten af hjælpen. Det, der er helt centralt, er jo, at der lokalt er et tæt samarbejde mellem de politisk ansvarlige og de ældre, således at ældreservicen ikke tilrettelægges for de ældre, men med de ældre. Dette samarbejde or-

ganiseres allerede flere steder, bl.a. gennem Ældrerådet.

Jeg forstod på socialministeren, at hun mente, at der var behov for at kortlægge de ældres ønsker. Det tror jeg der i høj grad er behov for, og jeg tror også, vi må tænke videre, for de nye generationer af ældre har helt andre forventninger til fremtiden end de ældre, vi i øjeblikket har. Netop selvbestemmelse er lige så væsentlig for ældre som for andre aldersgrupper. Vi ved, det giver større tilfredshed. Men valgfrihed forudsætter valgmuligheder. Og lad mig tage hjemmehjælpsområdet; dér er det ærlig talt småt med reelle valgmuligheder. Man kan ikke vælge mellem kommunal hjemmehjælp eller hjemmehjælp stillet til rådighed af andre; her tænker jeg på private servicevirksomheder.

Jeg hæftede mig under valgkampen ved, at den tidligere socialminister var ude med nogle udsagn i anledning af en rapport fra Socialforskningsinstituttet om en svensk ordning, der netop sikrer, at der skabes større valgmulighed for de ældre. Ministeren fremsatte nogle betragtninger om, at det skulle være muligt for de ældre at vælge private firmaer til at udføre hjemmehjælp, og ministeren havde bestemt også nogle gode argumenter for dette. Jeg vil gerne spørge: Hvor langt er man nået med dette initiativ fra regeringens side? Hvornår kommer det? Jeg kan måske også få løftet lidt af sløret for, hvad indholdet vil være. Og så vil jeg gerne sige, at Det Konservative Folkeparti vil genfremsætte vores forslag om valgfrihed på hjemmehjælpsområdet.

Det er klart, at når vi taler om valgfrihed, er det også vigtigt at sikre, at man kan få en plejehjemsplads i en anden kommune, og det er vigtigt, når vi taler om hele ældreområdet, at der er aflastningspladser, så de pårørende, der har påtaget sig den vanskelige opgave, som det ofte er at passe syge, ældre, også kan få aflastning på den ene og den anden måde.

Det er jo sådan, at der i kommuner almindeligvis er et godt samarbejde mellem det offentlige og de private organisationer, først og fremmest hvad angår tilbud om aktiviteter. Jeg tror, det er vigtigt, at man inddrager de frivillige; de kan være med til at skabe et socialt netværk først og fremmest i relation til vore svage. Og det er de svage ældre, jeg mener der er behov for at vi er mere opmærksomme på.

Det er jo sådan, at det er de ressourcestærke – og dem er der da heldigvis mange af – der først og fremmest er brugere af de forskellige tilbud.